

Kako naj si pomaga? Tega vsa mačja pamet ni ugenila. Kakor začne otrok v zadregi, ko ne ve naprej in ne nazaj, obupno jokati, jame tudi muca mijavkati kar najmileje, da si dokliče neznano odkod pomoči.

In res! Pritekla je gospodinja z grebljo in nagnala mačko s peči, pa ji je odleglo.

Ali ne zna marsikdo samo tožiti in zdihovati kakor mačka na vroči peči, sam si pa ne izkuša pomagati?

Žena, ki je ukradla ščip.

Spisal Ivo Trošt.

Posrečilo se je jezični ženi, da je zvezdam ukradla ščip z neba. Zgodilo se je to najbrž ob slabem vremenu, ker se dotlej še ni to posrečilo nikomur. To je pa tudi babnico tako prevzelo, da je poslej ni mogel nihče ugnati, vse je hotela biti in povsod.

Nebeški svetovi in zemeljski prebivalci so bili že v resnih skrbih — ne zaradi ščipa — marveč, kaj bo, če ne uženó ženske preširnosti. Nihče ni znal pravega leka.

Minilo je že celih štirinajst dni te nadloge, ko se oglasi sveta vladar, božanstveno solnce, in vpraša smehljaje se neko jutro žensko: „Pokaži, kje ga imaš, če si res tako zvita, da si nas ukanila za ščip! Jaz vidim vse, samo ne noči.“

Žena seže samozavestno v žep, da solncu pomoli ščip pod nos, toda žep je bil — prazen.

Štirinajst dni po ščipu se namreč preminja luna v mlaj in tedaj je ni nič.

Žena ni vedela, kaj bi rekla, in molče in osramočena je odšla v svoje bivališče, in mir je zavladal po veselstvu. Ljudje so se posmehovali nekdanji jezični babnici, in tudi luna sama se ji je štirinajst dni pozneje — zopet ščip — uprav izzivajoče zarežala na nebu in se poslej reži vsem jezičnikom in jezičnicam ob slehernem ščipu. Ljudje pa zato svare: „Pazi, da se ti ne zgodi kakor ženi, ki je ukradla ščip. Marsikdo misli, da ve vse, pa ni res niti tisto, kar meni, da ima v žepu.“

